ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 27ης Ιουνίου 2001 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-164/99, T-37/00 και T-38/00,

Alain Leroy, πρώην υπάλληλος της Οικονομικής Ενώσεως Βελγίου, Κάτω Χωρών και Λουξεμβούργου (Μπενελούξ), αποσπασμένος στη Γραμματεία Σένγκεν, κάτοικος Grimbergen (Βέλγιο),

Yannick Chevalier-Delanoue, υπάλληλος του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, κάτοικος Βρυξελλών (Βέλγιο),

Virginia Joaquim Matos, κάτοικος Montijo (Πορτογαλία),

εκπροσωπούμενοι από τους G. Vandersanden και L. Levi, δικηγόρους με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

προσφεύγοντες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

υποστηριζόμενοι από την

Union syndicale-Bruxelles, με έδρα τις Βρυξέλλες, εκπροσωπούμενη από τον S. Parmesan, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα στην υπόθεση Τ-164/99,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τους M. Bauer και F. Anton, επικουρούμενους από τον A. Bentley, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο, στην υπόθεση Τ-164/99, αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως 1999/307/ΕΚ του Συμβουλίου, της 1ης Μαΐου 1999, περί καθορισμού των λεπτομερών διατάξεων για την ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου (ΕΕ L 119, σ. 49), και, στις υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00, αφενός, αιτήματα περί ακυρώσεως της αποφάσεως 1999/307, αρκετών αποφάσεων του Συμβουλίου περί διορισμού άλλων ατόμων σε θέσεις στο εσωτερικό του οργάνου αυτού καθώς και σιωπηρών αποφάσεων του Συμβουλίου να μη διορίσει τους προσφεύγοντες σε μια από τις θέσεις αυτές και, αφετέρου, αγωγές αποζημιώσεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. W. H. Meij, Πρόεδρο, A. Potocki και J. Pirrung, δικαστές,

γραμματέας: D. Christensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 7ης Μαρτίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Στις 14 Ιουνίου 1985 και στις 19 Ιουνίου 1990, ορισμένα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ενώσεως υπέγραψαν στο Σένγκεν συμφωνίες σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα. Οι συμφωνίες αυτές, καθώς και οι συναφείς συμφωνίες και οι κανόνες που θεσπίστηκαν βάσει των εν λόγω συμφωνιών, αποβλέπουν στην επίταση της ευρωπαϊκής ολοκληρώσεως και, ιδιαίτερα, στο να καταστήσουν ταχύτερα την Ευρωπαϊκή Ένωση έναν χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.

2 Η Συνθήκη που τροποποιεί τη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, τις Συνθήκες περί ιδρύσεως των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και ορισμένες συναφείς πράξεις

(ΕΕ 1997, C 340, σ. 1), η οποία υπογράφηκε στο Άμστερνταμ στις 2 Οκτωβρίου 1997 και τέθηκε σε ισχύ την 1η Μαΐου 1999, περιέχει ένα πρωτόκολλο για την ενσωμάτωση του κεκτημένου του Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 1997, C 340, σ. 93, στο εξής: πρωτόκολλο). Το κεκτημένο του Σένγκεν αποτελείται από τις συμφωνίες και τους κανόνες που προαναφέρθηκαν και απαριθμούνται στο παράρτημα του πρωτοκόλλου.

3 Τα άρθρα 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, και 7 του πρωτοκόλλου έχουν ως εξής:

«*Άρθρο 2*

1. Από την ημερομηνία έναρξης ισχύος της Συνθήκης του Άμστερνταμ, το κεκτημένο του Σένγκεν, συμπεριλαμβανομένων των αποφάσεων της συσταθείσας, από τις συμφωνίες του Σένγκεν, Εκτελεστικής Επιτροπής, οι οποίες είχαν υιοθετηθεί πριν από την ημερομηνία αυτή, θα εφαρμόζεται αμέσως στα δεκατρία κράτη μέλη που αναφέρονται στο άρθρο 1, με την επιφύλαξη των διατάξεων της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου. Από την ίδια ημερομηνία, το Συμβούλιο υποκαθιστά την προαναφερόμενη εκτελεστική επιτροπή.

[...]

Άρθρο 7

Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία, εκδίδει τις λεπτομερείς διατάξεις για την ενσωμάτωση της Γραμματείας του Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου.»

4 Κατ' εφαρμογήν της τελευταίας αυτής διατάξεως, το Συμβούλιο εξέδωσε, την 1η Μαΐου 1999, την απόφαση 1999/307/ΕΚ περί καθορισμού των λεπτομερών διατάξεων για την ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου (ΕΕ L 119, σ. 49, στο εξής: απόφαση 1999/307, προσβαλλόμενη απόφαση ή προσβαλλόμενη πράξη).

5 Σύμφωνα με τις αιτιολογικές σκέψεις 3 και 4 της αποφάσεως 1999/307, «αυτή η ενσωμάτωση σκοπό έχει να εξασφαλίσει ότι, κατά την ενσωμάτωση του κεκτημένου Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η εφαρμογή και η ανάπτυξη των διατάξεων των σχετικών με το εν λόγω κεκτημένο θα συνεχίσουν να εξελίσσονται υπό συνθήκες οι οποίες εξασφαλίζουν μια εύρυθμη λειτουργία», «[καθόσον] οι λεπτομερείς διατάξεις της ενσωμάτωσης αυτής πρέπει να επιτρέπουν, αφενός, τον περιορισμό των προσλήψεων στις υπηρεσιακές ανάγκες οι οποίες θα προκύψουν από τα νέα καθήκοντα της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου και, αφετέρου, τη διαπίστωση των προσόντων της απόδοσης και της ακεραιότητας των προσληφθησομένων». Κατά την αιτιολογική σκέψη 6 της ίδιας αποφάσεως, η Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου πρέπει να είναι σε θέση «να ανταποκριθεί αποτελεσματικά στις ανάγκες που θα προκύψουν από την ενσωμάτωση του κεκτημένου Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκή Ένωσης».

6 Τα άρθρα 1 έως 3 της αποφάσεως 1999/307 έχουν ως εξής:

«*Άρθρο 1*

1. Η παρούσα απόφαση σκοπό έχει να καθορίσει τις λεπτομερείς διατάξεις για την ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου.

2. Για τους σκοπούς της παρούσας απόφασης, η Γραμματεία Σένγκεν αποτελείται από τα πρόσωπα που πληρούν τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 3 [...], στοιχείο ε'.

Άρθρο 2

Κατά παρέκκλιση του [Κανονισμού] Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, [...] και υπό την επιφύλαξη της διαπίστωσης ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που ορίζονται από το άρθρο 3 της παρούσας απόφασης, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή [...], κατά την έννοια του άρθρου 2 του [...] κανονισμού, δύναται να διορίσει στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου τα πρόσωπα που αναφέρονται στο άρθρο 1 της παρούσας απόφασης, υπό την ιδιότητα των δόκιμων υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά την έννοια του [Κανονισμού Υπηρεσιακής Κατάστασης των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων], και να τα τοποθετήσει σε μία από τις θέσεις που αναφέρονται προς τον σκοπό αυτό στον πίνακα θέσεων της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου για το οικονομικό έτος 1999, στην κατηγορία, τον κλάδο, τον βαθμό και το κλιμάκιο που καθορίζονται σύμφωνα με τον πίνακα αντιστοιχίας που περιλαμβάνεται στο παράρτημα.

Άρθρο 3

Η [αρμόδια για τους διορισμούς αρχή] δύναται να προβεί στους διορισμούς που προβλέπονται από το άρθρο 2, αφού διαπιστώσει ότι τα εν λόγω πρόσωπα:

α) είναι υπήκοοι ενός κράτους μέλους·

β) βρίσκονται σε νόμιμη κατάσταση όσον αφορά τις στρατολογικές τους υποχρεώσεις·

γ) προσφέρουν τα απαιτούμενα εχέγγυα ήθους για την άσκηση των καθηκόντων τους·

δ) πληρούν τους απαιτούμενους όρους σωματικής ικανότητας για την άσκηση αυτών των καθηκόντων·

ε) υποβάλλουν αιτιολογικά που αποδεικνύουν:

i) ότι υπηρετούσαν στη Γραμματεία Σένγκεν κατά την ημερομηνία της 2ας Οκτωβρίου 1997 είτε ως μέλη του σώματος των γενικών γραμματέων της Μπενελούξ, που είχαν τεθεί στη διάθεση της Γραμματείας Σένγκεν, είτε ως εργαζόμενοι με σύμβαση εργασίας στην οικονομική ένωση Μπενελούξ, είτε ως υπάλληλοι, υπαγόμενοι στον Κανονισμό Υπηρεσιακής Κατάστασης, της Γραμματείας της Μπενελούξ, που είχαν τεθεί στη διάθεση της Γραμματείας Σένγκεν και ότι ασκούσαν όντως εκεί δραστηριότητα·

ii) ότι υπηρετούσαν ακόμα στη Γραμματεία Σένγκεν κατά την ημερομηνία της 1ης Μαΐου 1999

και

iii) ότι ασκούσαν όντως καθήκοντα στη Γραμματεία Σένγκεν κατά τις αναφερόμενες στα σημεία i) και ii) ημερομηνίες, συνδεόμενα με την εφαρμογή και την ανάπτυξη του κεκτημένου Σένγκεν, επικουρίας της προεδρίας και των αντιπροσωπειών, διαχείρισης οικονομικών και δημοσιονομικών θεμάτων, μετάφρασης ή/και διερμηνείας, τεκμηρίωσης ή γραμματείας, εξαιρέσει των καθηκόντων τεχνικής ή διοικητικής υποστήριξης·

στ) παρέχουν κάθε έγγραφο ή άλλο δικαιολογητικό, δίπλωμα, τίτλο ή βεβαίωση, που αποδεικνύει ότι διαθέτουν το απαιτούμενο επίπεδο προσόντων ή εμπειρίας για την άσκηση των καθηκόντων που αντιστοιχούν στην κατηγορία ή τον κλάδο στον οποίο πρέπει να ενσωματωθούν.»

7 Το άρθρο 5 της αποφάσεως 1999/307 προβλέπει ότι αυτή «αρχίζει να ισχύει την ημέρα που υιοθετείται» και «εφαρμόζεται από την 1η Μαΐου 1999».

8 Σύμφωνα με το άρθρο 6 της αποφάσεως, «η παρούσα απόφαση απευθύνεται στον Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου».

Ιστορικό της διαφοράς

Υπόθεση Τ-164/99

9 Ο A. Leroy εργάστηκε ως μεταφραστής στη Γραμματεία Σένγκεν από 12 Φεβρουαρίου μέχρι 9 Ιουνίου 1996 με σύμβαση ορισμένου χρόνου. Ακολούθως, από 10 Ιουνίου 1996 μέχρι 30 Μαρτίου 1998, απασχολήθηκε επανειλημμένως ως μεταφραστής στην εν λόγω γραμματεία, με την ιδιότητα του ελεύθερου συνεργάτη (free-lance). Τέλος, από 1η Απριλίου 1998 μέχρι 30 Απριλίου 1999, εργάστηκε στην

ίδια γραμματεία ως μεταφραστής και υπεύθυνος ορολογίας βάσει συμβάσεως αορίστου χρόνου που συνήψε με την Οικονομική Ένωση Μπενελούξ.

10 Το άρθρο 6 της εν λόγω συμβάσεως περιέχει την ακόλουθη διάταξη:

«Η παρούσα πρόσληψη δεν γεννά δικαίωμα προσλήψεως — χωρίς ωστόσο να το αποκλείει — στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στο πλαίσιο της ενσωματώσεως της Γενικής Γραμματείας.»

11 Ο προσφεύγων, ανησυχώντας για τον κίνδυνο που διέτρεχε να μην ενσωματωθεί στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, απηύθυνε στο όργανο αυτό αρκετές επιστολές, χρονολογούμενες από τις αρχές του 1999, για να εκθέσει, ενόψει της εφαρμογής του άρθρου 7 του πρωτοκόλλου, την προσωπική του κατάσταση. Με την ευκαιρία αυτή, τόνισε ότι, μολονότι δεν ήταν υπάλληλος επί συμβάσει της Γραμματείας Σένγκεν στις 2 Οκτωβρίου 1997, πραγματοποίησε για λογαριασμό της, καθ' όλη την περίοδο αναφοράς που λαμβάνεται υπόψη για τους σκοπούς της εν λόγω ενσωματώσεως, εργασίες μεταφράσεως ως ελεύθερος συνεργάτης.

12 Με την απάντηση που έλαβε στις επιστολές του, ο προσφεύγων πληροφορήθηκε ότι η ημερομηνία της 2ας Οκτωβρίου 1997 ήταν ουσιώδους σημασίας για τον καθορισμό των ατόμων που μπορούσαν να υποβάλουν αίτηση πληρώσεως θέσεως στη Γενική Γραμματεία του οργάνου αυτού.

13 Ακολούθως, η σύμβαση με την οποία προσελήφθη ο προσφεύγων ελύθη από τις 30 Απριλίου 1999 και αυτός δεν επελέγη μεταξύ των ατόμων που ενσωματώθηκαν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου.

Υπόθεση Τ-37/00

14 Ο Y. Chevalier-Delanoue είναι μεταφραστής στο γαλλικό τμήμα της γλωσσικής υπηρεσίας της διευθύνσεως μεταφράσεως και παραγωγής εγγράφων της ΓΔ Α του Συμβουλίου (στο εξής: γλωσσική υπηρεσία) από το 1993.

15 Από την 1η Ιανουαρίου 1998, ήταν προαγώγιμος στον βαθμό LA 5. Ως εκ τούτου, περιλαμβανόταν στον πίνακα των υπαλλήλων που διέθεταν την απαιτούμενη αρχαιότητα την 1η Οκτωβρίου 1998. Εντούτοις, ο προσφεύγων δεν περιλήφθηκε στον πίνακα των υπαλλήλων που προτάθηκαν για προαγωγή στο πλαίσιο των προαγωγών του 1998.

16 Μετά τη θέση σε ισχύ της αποφάσεως 1999/307, η R., πρώην υπάλληλος της Γραμματείας Σένγκεν, διορίστηκε, κατ' εφαρμογήν της αποφάσεως αυτής, σε θέση LA 5 στο γαλλικό τμήμα της γλωσσικής υπηρεσίας.

17 Ο προσφεύγων θεωρεί ότι η εν λόγω απόφαση προσλήψεως που έλαβε η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) ισοδυναμεί κατ' ανάγκη με σιωπηρή απόφασή της να μην τον προαγάγει, την ημερομηνία αυτή, στην εν λόγω θέση LA 5, η οποία ελευθερώθηκε από δημοσιονομικής απόψεως.

18 Στις 28 Ιουλίου 1999, υπέβαλε ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ). Η ένσταση αυτή απορρίφθηκε με απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 1999, η οποία κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα στις 26 Νοεμβρίου 1999.

19 Τον Δεκέμβριο του 1999, ο προσφεύγων προήχθη στον βαθμό LA 5 αναδρομικά από την 1η Αυγούστου 1999.

Υπόθεση Τ-38/00

20 Η V. Joachim Matos πέτυχε σε διαγωνισμό που διοργάνωσε το Συμβούλιο το 1996 προκειμένου να καταρτίσει πίνακα επιτυχόντων για την πρόσληψη μεταφραστών πορτογαλικής γλώσσας. Όταν κατέθεσε την προσφυγή της, δεν είχε λάβει ακόμα προσφορά εργασίας από το Συμβούλιο. Ο πίνακας επιτυχόντων εξακολουθούσε να ισχύει και η προσφεύγουσα βρισκόταν στην τρίτη θέση.

21 Μετά τη θέση σε ισχύ της αποφάσεως 1999/307, τέσσερις πρώην υπάλληλοι της Γραμματείας Σένγκεν διορίστηκαν σε θέσεις LA 7 στο πορτογαλικό τμήμα της γλωσσικής υπηρεσίας.

22 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η εν λόγω απόφαση προσλήψεως που έλαβε η ΑΔΑ με ισχύ από 1ης Μαΐου 1999 ισοδυναμεί κατ' ανάγκη με σιωπηρή απόφασή της να μη τη διορίσει σε κάποια από τις θέσεις αυτές, οι οποίες ελευθερώθηκαν από δημοσιονομικής απόψεως.

23 Στις 28 Ιουλίου 1999, υπέβαλε ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Η ένσταση αυτή απορρίφθηκε με απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 1999, η οποία κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 26 Νοεμβρίου 1999.

Διαδικασία

24 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Ιουλίου 1999 (υπόθεση Τ-164/99) και στις 24 Φεβρουαρίου 2000 (υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00), οι προσφεύγοντες άσκησαν τις παρούσες προσφυγές.

25 Με χωριστά δικόγραφα, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Σεπτεμβρίου 1999 και στις 26 Απριλίου 2000, το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου σε κάθε μία από τις προαναφερθείσες υποθέσεις.

26 Στις 22 Νοεμβρίου 1999, 30 Μαΐου 1999 και 13 Ιουνίου 2000, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν παρατηρήσεις επί των ενστάσεων αυτών.

27 Με διάταξη της 22ας Νοεμβρίου 1999, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε στην Union syndicale-Bruxelles να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων του προσφεύγοντος στην υπόθεση Τ-164/99.

28 Στις 25 Ιανουαρίου 2000, η παρεμβαίνουσα υπέβαλε παρατηρήσεις επί της ενστάσεως απαραδέκτου που προβλήθηκε στην υπόθεση Τ-164/99.

29 Με διατάξεις της 9ης Μαρτίου 2000 και της 26ης Ιουνίου 2000, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να συνεξετάσει με την ουσία τις προβληθείσες από το Συμβούλιο ενστάσεις απαραδέκτου.

30 Με διάταξη της 4ης Αυγούστου 2000, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου ένωσε τις υποθέσεις Τ-164/99, Τ-37/00 και Τ-38/00 προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

31 Με έγγραφο της 11ης Σεπτεμβρίου 2000, η παρεμβαίνουσα παραιτήθηκε από την κατάθεση υπομνήματος παρεμβάσεως.

32 Στις υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00, το Συμβούλιο παραιτήθηκε από την κατάθεση υπομνήματος ανταπαντήσεως.

33 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

34 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις θέσεις τους και απάντησαν στις τεθείσες από το Πρωτοδικείο ερωτήσεις κατά τη συνεδρίαση της 7ης Μαρτίου 2001.

Αιτήματα των διαδίκων

35 Στην υπόθεση Τ-164/99, ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση 1999/307·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

36 Η παρεμβαίνουσα έχει τα ίδια αιτήματα με τον προσφεύγοντα.

37 Στην υπόθεση Τ-37/00, ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση 1999/307·

— να ακυρώσει την απόφαση περί διορισμού της R. σε θέση LA 5 στο γαλλικό τμήμα της γλωσσικής υπηρεσίας·

— να ακυρώσει τη συνακόλουθη σιωπηρή απόφαση περί μη διορισμού του στη θέση αυτή·

— να υποχρεώσει το Συμβούλιο να πράξει τα δέοντα προκειμένου να αποκατασταθεί νομίμως ο ίδιος στα δικαιώματά του·

— επικουρικώς, να υποχρεώσει το Συμβούλιο να του καταβάλει χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη και αποζημίωση για την υλική ζημία που υπέστη, τις οποίες αποτιμά, προσωρινά, σε 1 ευρώ, πλέον τόκων υπερημερίας από 1ης Μαΐου 1999·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

38 Στην υπόθεση Τ-38/00, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση 1999/307·

— να ακυρώσει τις αποφάσεις περί διορισμού των D. S. S., R. C. d. S., R. G., και G. L. σε τέσσερις θέσεις LA 7 στο πορτογαλικό τμήμα της γλωσσικής υπηρεσίας·

— να ακυρώσει τις συνακόλουθες σιωπηρές αποφάσεις περί μη διορισμού της σε μια από τις θέσεις αυτές·

— να υποχρεώσει το Συμβούλιο να πράξει τα δέοντα προκειμένου να αποκατασταθεί νομίμως στα δικαιώματά της·

— επικουρικώς, να υποχρεώσει το Συμβούλιο να της καταβάλει χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη και αποζημίωση για την υλική ζημία που υπέστη, τις οποίες αποτιμά, προσωρινά, σε 1 ευρώ, πλέον τόκων υπερημερίας από 1ης Μαΐου 1999·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

39 Το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει τις προσφυγές ως απαράδεκτες ή ως αβάσιμες·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

40 Οι παρούσες προσφυγές ασκήθηκαν, στην υπόθεση Τ-164/99, βάσει του άρθρου 230 ΕΚ και, στις υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00, βάσει των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ. Οι προσφεύγοντες ζητούν, καταρχάς, την ακύρωση της αποφάσεως 1999/307. Επιπλέον, στις υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00, υποστηρίζεται ότι οι αποφάσεις περί διορισμού πρώην υπαλλήλων της Γραμματείας Σένγκεν σε θέσεις της γλωσσικής υπηρεσίας καθώς και οι σιωπηρές αποφάσεις περί μη διορισμού των προσφευγόντων σε κάποια από τις θέσεις αυτές συνιστούν μέτρα εκτελέσεως της αποφάσεως 1999/307. Όλοι οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι το ζήτημα του παραδεκτού των προσφυγών τους συνδέεται στενά με την εξέταση της ουσίας των προσφυγών αυτών. Εκθέτουν ότι η απόφαση 1999/307 τους θίγει ατομικά διότι, λόγω της εφαρμογής της, δεν μπόρεσαν να μετάσχουν στην επίδικη διαδικασία ενσωματώσεως (υπόθεση Τ-164/99) ή σε μια νομότυπη διαδικασία υποβολής αιτήσεως για την πλήρωση των εν λόγω θέσεων (υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00). Σύμφωνα με τους προσφεύγοντες, η κατάσταση αυτή οφείλεται στο ότι η απόφαση 1999/307 εκδόθηκε κατά παράβαση των επιτακτικών διατάξεων του ΚΥΚ σχετικά με την πρόσληψη των υπαλλήλων και του άρθρου 7 του πρωτοκόλλου. Υποστηρίζουν επίσης ότι, με την απόφαση αυτή, το Συμβούλιο θέσπισε ένα αυθαίρετο κριτήριο. Τέλος, ισχυρίζονται ότι, αν οι προσφυγές τους γίνουν δεκτές, το Συμβούλιο θα υποχρεωθεί να λάβει νέα μέτρα προκειμένου να εξαφανίσει τις συνέπειες της παρανομίας που θα έχει διαπιστωθεί.

41 Το Συμβούλιο, αντιθέτως, αμφισβητεί το παραδεκτό των προσφυγών λόγω του ότι η απόφαση 1999/307, στο πεδίο εφαρμογής της οποίας δεν εμπίπτουν οι προσφεύγοντες, δεν τους αφορά ατομικά, υπό την έννοια του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ (υπόθεση Τ-164/99), και δεν συνιστά βλαπτική γι' αυτούς πράξη, υπό την έννοια των άρθρων 90 και 91 του ΚΥΚ (υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00).

42 Εν προκειμένω, αποδεικνύεται ότι το ζήτημα του παραδεκτού των προσφυγών συνδέεται στενά με την εξέτασή τους επί της ουσίας, οπότε πρέπει να προηγηθεί η εξέταση αυτή.

Επί της ουσίας

43 Προς στήριξη των αιτημάτων τους περί ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες προβάλλουν αρκετούς λόγους ορισμένοι από τους οποίους ταυτίζονται. Έτσι, όλοι οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η απόφαση 1999/307 είναι παράνομη, κυρίως λόγω του ότι, αφενός, εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 7 του πρωτοκόλλου, ορισμένων διατάξεων του ΚΥΚ, της ιεραρχίας των κανόνων δικαίου και της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων και, αφετέρου, πάσχει νομική πλάνη.

44 Επικουρικώς, οι προσφεύγοντες στις υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00 προβάλλουν παράβαση του άρθρου 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης περί ιδρύσεως ενιαίου Συμβουλίου και ενιαίας Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: συνθήκη περί συγχωνεύσεως) — νυν άρθρου 283 ΕΚ —, του άρθρου 10 του ΚΥΚ καθώς και παράβαση ουσιωδών τύπων. Στις υποθέσεις αυτές, υποστηρίζεται, επιπλέον, ότι οι αποφάσεις περί διορισμού πέντε πρώην υπαλλήλων της Γραμματείας Σένγκεν σε θέσεις της γλωσσικής υπηρεσίας και οι αποφάσεις περί μη διορισμού των προσφευγόντων στις εν λόγω θέσεις είναι παράνομες, λόγω παραβιάσεως των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της αρωγής καθώς και της χρηστής διαχειρίσεως και διοικήσεως.

45 Στην υπόθεση Τ-164/99, η παρεμβαίνουσα προβάλλει δύο πρόσθετους λόγους, αντλούμενους, αντίστοιχα, από την παράβαση του άρθρου 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της συνθήκης συγχωνεύσεως και από την απουσία νομικής βάσεως της αποφάσεως 1999/307.

46 Φαίνεται σκόπιμο να συνεξεταστούν οι λόγοι αυτοί και να εξεταστούν, κατ' αρχάς και από κοινού, αυτοί που αφορούν την παράβαση του άρθρου 7 του πρωτοκόλλου, του άρθρου 24 της συνθήκης περί συγχωνεύσεως, των άρθρων 7, 10, 27 και 29 του ΚΥΚ, την παραβίαση της ιεραρχίας των κανόνων δικαίου και την παράβαση ουσιωδών τύπων.

Επί των λόγων ακυρώσεως που αφορούν την παράβαση του άρθρου 7 του πρωτοκόλλου, του άρθρου 24 της συνθήκης συγχωνεύσεως, των άρθρων 7, 10, 27 και 29 του ΚΥΚ, την παραβίαση της αρχής της ιεραρχίας των κανόνων δικαίου και την παράβαση ουσιωδών τύπων

Επιχειρήματα των διαδίκων

47 Σύμφωνα με τους προσφεύγοντες, το Συμβούλιο δεν μπορεί να δικαιολογήσει την απόφαση 1999/307 βάσει του άρθρου 7 του πρωτοκόλλου. Συγκεκριμένα, εάν η διάταξη αυτή το υποχρεώνει να ενσωματώσει τη Γραμματεία Σένγκεν στη δική του Γενική Γραμματεία, το Συμβούλιο έπρεπε να επιλέξει τα πλέον ενδεδειγμένα μέσα για τη θέσπιση των «λεπτομερών διατάξεων ενσωματώσεως». Επιπλέον, η διατύπωση της εν λόγω διατάξεως δεν κάνει ρητή αναφορά στην πρόσληψη του προσωπικού της Γραμματείας Σένγκεν, αλλά αποβλέπει στην ενσωμάτωση των λειτουργιών της εν λόγω γραμματείας ως οργάνου.

48 Για τους προσφεύγοντες, είναι προφανές ότι το άρθρο 7 του πρωτοκόλλου δεν μπορούσε να παρέχει στο Συμβούλιο τη δυνατότητα να θεσπίσει λεπτομερείς δια-

τάξεις ενσωματώσεως παραβιάζουσες τις σχετικές με την πρόσληψη διατάξεις του ΚΥΚ και τις γενικές αρχές του δικαίου. Έτσι, το άρθρο 7 του πρωτοκόλλου εισάγει παρέκκλιση από το κοινό δίκαιο, ήτοι από το άρθρο 24, παράγραφος 1, της συνθήκης περί συγχωνεύσεως, μόνον από απόψεως διαδικασίας: το Συμβούλιο μπορούσε να ενεργήσει χωρίς πρόταση της Επιτροπής και χωρίς διαβούλευση με τα άλλα όργανα, γεγονός που αντικατοπτρίζει τον επείγοντα και εξαιρετικό χαρακτήρα της καταστάσεως.

49 Οι προσφεύγοντες συνάγουν ότι, μολονότι τα θεσμικά όργανα είναι επιφορτισμένα με την άσκηση νέων καθηκόντων, δεν μπορούν να προσλάβουν πρόσθετο προσωπικό παρά μόνον εντός του πλαισίου που προβλέπει ο ΚΥΚ ή το Καθεστώς που εφαρμόζεται επί του Λοιπού Προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΛΠ). Δεχόμενοι ότι το προσωπικό της Γραμματείας Σένγκεν ήταν, καταρχήν, το καλύτερο για την άσκηση καθηκόντων, όμοιων ή ισοδύναμων με τα καθήκοντα που ασκούσαν, στο πλαίσιο της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, δυνάμει του άρθρου 7 του πρωτοκόλλου, το Συμβούλιο έπρεπε απλώς και μόνο να δείξει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το προσωπικό αυτό.

50 Όσον αφορά τα καθήκοντα που ανέθεσε το Συμβούλιο στους πέντε πρώην υπαλλήλους της Γραμματείας Σένγκεν, ο διορισμός των οποίων αμφισβητείται στις υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00, οι εν λόγω προσφεύγοντες προσθέτουν ότι δεν πρόκειται για ειδικά καθήκοντα συνδεόμενα με το κεκτημένο Σένγκεν για τα οποία απαιτούνταν ειδική πείρα. Τα καθήκοντα των ατόμων αυτών ήταν της ίδιας φύσεως με αυτά που ασκούσαν όλοι οι μεταφραστές του γαλλικού και του πορτογαλικού τμήματος της γλωσσικής υπηρεσίας. Συνεπώς, και αντίθετα προς ό,τι αναφέρουν οι αιτιολογικές σκέψεις 4 και 6 της αποφάσεως 1999/307, με την απόφαση αυτή δεν θα ενσωματώνονταν τα καθήκοντα που ασκούσε το προσωπικό της Γραμματείας Σένγκεν.

51 Όσον αφορά την ιεραρχία των κανόνων δικαίου, οι προσφεύγοντες αναφέρουν ότι το πρωτόκολλο δεν τροποποιεί τις κοινοτικές συνθήκες, αλλά διασφαλίζει την εφαρμογή τους. Συγκρίνοντας τη νομική αξία της αποφάσεως 1999/307 με αυτή του κανονισμού περί θεσπίσεως του ΚΥΚ, που εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 24 της συνθήκης περί συγχωνεύσεως, οι προσφεύγοντες τονίζουν ότι η εν λόγω απόφαση έχει εσωτερικό χαρακτήρα, καθότι απευθύνεται στον Γενικό Γραμματέα του

Συμβουλίου. Επομένως, μια τέτοια απόφαση δεν πρέπει επ' ουδενί να είναι αντίθετη προς τις κανονιστικής φύσεως διατάξεις του ΚΥΚ στον τομέα των εξωτερικών προσλήψεων. Αντιθέτως, ο ΚΥΚ θεσπίστηκε υπό μορφή κανονισμού, ήτοι υποχρεωτικής πράξεως γενικού περιεχομένου που γεννά δικαιώματα για τους υπαλλήλους.

52 Οι προσφεύγοντες επισημαίνουν ότι ο θεμελιώδης και αποκλειστικός κανόνας για την απόκτηση της ιδιότητας του κοινοτικού υπαλλήλου είναι — εκτός από τις εξαιρέσεις που προβλέπει το άρθρο 29, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, οι οποίες δεν μπορούν βασίμως να προβληθούν βασίμως εν προκειμένω — η πρόσληψη με διαγωνισμό. Επομένως, ακόμα και αν επιτρεπόταν στο Συμβούλιο να ενεργήσει επειγόντως και να ακολουθήσει μια εξαιρετική διαδικασία, έπρεπε, καταρχάς, να καθορίσει τις θέσεις που απαιτούνταν για να εξασφαλιστεί η συνέχεια των δραστηριοτήτων σχετικά με το κεκτημένο Σένγκεν στο εσωτερικό του και, ακολούθως, να προβεί στην πρόσληψη με διαγωνισμό των ατόμων που εργάζονταν στη Γραμματεία Σένγκεν. Συνεπώς, το Συμβούλιο μπορούσε κάλλιστα τόσο να εκπληρώσει την επιταγή ενσωματώσεως δυνάμει του άρθρου 7 του πρωτοκόλλου όσο και να τηρήσει την προβλεπόμενη από τον ΚΥΚ διαδικασία προσλήψεως.

53 Επιπλέον, μόνον η διοργάνωση διαγωνισμού μπορούσε να ανταποκριθεί στους σκοπούς του άρθρου 27 του ΚΥΚ, που αποτελεί διάταξη κλειδί σε θέματα προσλήψεως στα κοινοτικά θεσμικά όργανα και κατά το οποίο η πρόσληψη πρέπει να εξασφαλίζει στο όργανο τη συνεργασία υπαλλήλων που κατέχουν τα πιο υψηλά προσόντα ικανότητας, αποδόσεως και ακεραιότητας και επιλέγονται με την ευρύτερη δυνατή γεωγραφική βάση. Εφόσον η απόφαση 1999/307 δεν καθιερώνει εγκύρως σύστημα παρεκκλίσεως, το Συμβούλιο παρέβη τόσο το άρθρο 27 όσο και το άρθρο 29 του ΚΥΚ.

54 Στην υπόθεση Τ-164/99, η παρεμβαίνουσα ισχυρίζεται ότι το άρθρο 2 του πρωτοκόλλου καθιερώνει ειδικό σύστημα ομόφωνης λήψεως των μέτρων που απαιτούνται για την εφαρμογή του κεκτημένου Σένγκεν στα δεκατρία κράτη μέλη που αναφέρονται στο άρθρο 1 και μόνο. Αντιθέτως, οι λεπτομερείς διατάξεις για την ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου αποκλείονται ρητά, δυνάμει του άρθρου 7 του πρωτοκόλλου, από το ειδικό αυτό σύστημα. Συγκεκριμένα, η διάταξη αυτή προβλέπει ότι οι λεπτομερείς διατάξεις για την ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου εκδίδονται με ειδική πλειοψηφία όλων των κρατών μελών. Επομένως, το Συμβούλιο

δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι η τελευταία αυτή διάταξη του επιτρέπει να παρεκκλίνει από τις επιταγές του άρθρου 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της συνθήκης περί συγχωνεύσεως.

55 Τέλος, στις υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι το Συμβούλιο δεν μπόρεσε να διασφαλίσει την πρόσληψη υπαλλήλων που να διαθέτουν τα προσόντα που αναφέρονται στο άρθρο 27 του ΚΥΚ, καθόσον δεν διοργάνωσε διαγωνισμό πριν από τον διορισμό των πέντε προαναφερθέντων πρώην υπαλλήλων της Γραμματείας Σένγκεν. Για το συμφέρον όμως της υπηρεσίας, όπως το καθιερώνει το άρθρο 7 του ΚΥΚ, πρέπει να διορίζονται μόνον άτομα που διαθέτουν τα προσόντα αυτά. Συνεπώς, η πρόσληψη των εν λόγων πέντε πρώην υπαλλήλων δεν λαμβάνει υπόψη το συμφέρον της υπηρεσίας.

56 Επικουρικώς, οι προσφεύγοντες θεωρούν ότι είναι νόμμο να αναρωτηθούν αν η απόφαση 1999/307, η νομική αξία της οποίας είναι κατώτερη από αυτή του ΚΥΚ, επιφέρει τυχόν τροποποιήσεις του. Για κάθε τροποποίηση του ΚΥΚ, όμως, εφαρμόζεται η διαδικασία του άρθρου 24 της συνθήκης περί συγχωνεύσεως, η οποία εν προκειμένω δεν τηρήθηκε. Επιπλέον, δυνάμει του άρθρου 10 του ΚΥΚ, απαιτούνταν διαβούλευση με την επιτροπή προσωπικού. Ούτε η διάταξη αυτή τηρήθηκε. Γενικότερα, το Συμβούλιο παρέβη, κατ' αυτόν τον τρόπο, ουσιώδεις τύπους.

57 Το Συμβούλιο απαντά ότι σκοπός του άρθρου 7 του πρωτοκόλλου είναι ακριβώς να του απονείμει την εξουσία να θεσπίσει αυτόνομο σύστημα προσλήψεως, το οποίο να διακρίνεται από τις διατάξεις του ΚΥΚ. Επιπλέον, το εν λόγω άρθρο αποτελεί διάταξη του πρωτογενούς δικαίου που, από απόψεως ιεραρχίας των κανόνων δικαίου, βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με το άρθρο 24 της συνθήκης περί συγχωνεύσεως και είναι ανώτερη από τον ΚΥΚ. Ως εκ τούτου, στο μέτρο που οι προσφεύγοντες προβάλλουν παράβαση του ΚΥΚ, το Συμβούλιο θεωρεί ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν είναι βάσιμος, διότι, με την απόφαση 1999/307, καθιέρωσε σύστημα εισάγον εξαίρεση βάσει διατάξεως του πρωτογενούς δικαίου. Τέλος, δεν υφίσταται «θεμελιώδης

κανόνας» ανώτερος από τον ΚΥΚ που να προβλέπει ότι η διοργάνωση διαγωνισμού αποτελεί τη μοναδική οδό για την απόκτηση της ιδιότητας του κοινοτικού υπαλλήλου.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

58 Επιβάλλεται, καταρχάς, η διαπίστωση ότι το πρωτόκολλο προσαρτάται στη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και, όπως απορρέει από την τελική πράξη της Συνθήκης του Άμστερνταμ (ΕΕ 1997, C 340, σ. 115), θεσπίστηκε από τα δεκαπέντε κράτη μέλη. Δυνάμει του άρθρου 311 ΕΚ, το πρωτόκολλο αποτελεί, ως εκ τούτου, αναπόσπαστο τμήμα της Συνθήκης ΕΚ. Συνεπώς, έχει την ίδια νομική αξία με αυτή (βλ., υπ' αυτή την έννοια, απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Φεβρουαρίου 2001, Τ-7/98, Τ-208/98 και Τ-109/99, De Nicola κατά ΕΤΕπ, Συλλογή Υπ. Υπ. 2001, σ. I-A-49 και II-185 σκέψη 90) και περιέχει διατάξεις πρωτογενούς δικαίου.

59 Ακολούθως, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του πρωτοκόλλου προβλέπει, από την ημερομηνία θέσεως σε ισχύ της Συνθήκης του Άμστερνταμ, την ενσωμάτωση του κεκτημένου Σένγκεν στο πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως και την υποκατάσταση του Συμβουλίου στα καθήκοντα της εκτελεστικής επιτροπής που είχε συσταθεί με τη συμφωνία Σένγκεν. Έτσι, με την προαναφερθείσα διάταξη προβλέφθηκε ήδη η ενσωμάτωση των σχετικών κειμένων και το αρμόδιο για τη διαχείριση του κεκτημένου Σένγκεν όργανο.

60 Υπό τις συνθήκες αυτές, ουδείς λόγος υπήρχε να μη θεωρήσει το Συμβούλιο ότι το άρθρο 7 του πρωτοκόλλου, κατά το οποίο το Συμβούλιο «εκδίδει τις λεπτομερείς διατάξεις ενσωματώσεως της Γραμματείας Σένγκεν» στη δική του Γενική Γραμματεία, του παρείχε τη δυνατότητα και μάλιστα — λαμβανομένου υπόψη του

δικαιώματος που διέθετε ήδη, δυνάμει του άρθρου 21 του εσωτερικού του κανονισμού που ίσχυε κατά την υπό εξέταση περίοδο (ΕΕ 1993, L 304, σ. 1), να οργανώνει το ίδιο τη Γενική του Γραμματεία από απόψεως των προς άσκηση καθηκόντων και των οργανικών θέσεων — το υποχρέωνε να ενσωματώσει το προσωπικό της πρώην Γραμματείας Σένγκεν.

61 Όσον αφορά τις λεπτομερείς διατάξεις για την ενσωμάτωση αυτή, το πρωτόκολλο, το οποίο ανήκει στο πρωτογενές δίκαιο, δεν υποχρέωνε το Συμβούλιο να ακολουθήσει συγκεκριμένη διαδικασία. Αντίθετα προς την άποψη που υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, ουδεμία διάταξη του πρωτογενούς δικαίου δεν του επέβαλε μια τέτοια υποχρέωση. Ειδικότερα, το άρθρο 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της συνθήκης περί συγχωνεύσεως, το οποίο επικαλούνται οι προσφεύγοντες, αντί να καθιερώσει σύστημα προσλήψεως γενικής εφαρμογής, περιορίζεται στο να απονείμει στο Συμβούλιο την εξουσία να θεσπίσει τον ΚΥΚ και το ΚΛΠ, χωρίς να καθορίζει κατευθυντήριους κανόνες ή σχετικές αρχές.

62 Συνεπώς, το Συμβούλιο είχε τη δυνατότητα, δυνάμει του άρθρου 7 του πρωτοκόλλου, να καθιερώσει σύστημα προσλήψεων ανεξάρτητο από τις διατάξεις του ΚΥΚ και του ΚΛΠ για την ενσωμάτωση των πρώην υπαλλήλων της Γραμματείας Σένγκεν, προκειμένου να εξασφαλίσει τη συνέχεια της εφαρμογής του κεκτημένου Σένγκεν στο πλαίσιο της δικής του Γενικής Γραμματείας. Περαιτέρω, κατά πάγια νομολογία (απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Δεκεμβρίου 1989, C-249/87, Mulfinger κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 4127, σκέψη 10, και η εκεί παρατιθέμενη νομολογία), ο ΚΥΚ και το ΚΛΠ δεν συνιστούν εξαντλητική κανονιστική ρύθμιση ικανή να απαγορεύει την πρόσληψη προσώπων εκτός του κατ' αυτόν τον τρόπο θεσπισθέντος κανονιστικού πλαισίου.

63 Επομένως, ναι μεν το Συμβούλιο μπορούσε να επιλέξει μια από τις δυνατότητες προσλήψεως που παρέχει ο ΚΥΚ ή το ΚΛΠ αντί να εκδώσει την απόφαση 1999/307, αλλά ούτε οι προβλεπόμενες στον ΚΥΚ αρχές που προβάλλουν οι προσφεύγοντες — μεταξύ άλλων η αρχή σύμφωνα με την οποία μόνον οι επιτυχόντες σε γενικούς διαγωνισμούς μπορούν να προσληφθούν ως κοινοτικοί υπάλληλοι — ούτε τα

άρθρα 7, 27 και 29 του ΚΥΚ μπορούν να επηρεάσουν τη νομιμότητα της αποφάσεως αυτής. Συγκεκριμένα, οι εν λόγω αρχές και τα άρθρα αυτά βρίσκονται στην ίδια σειρά της ιεραρχίας των κανόνων δικαίου με την προσβαλλόμενη απόφαση, ήτοι στο παράγωγο δίκαιο.

64 Επιπλέον, δεδομένου ότι το άρθρο 7 του πρωτοκόλλου απονέμει στο Συμβούλιο εξουσίες διαφορετικές από αυτές που προβλέπει το άρθρο 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της συνθήκης περί συγχωνεύσεως για τις ανάγκες της εν λόγω ενσωματώσεως και ότι το άρθρο 2 της αποφάσεως 1999/307 αναφέρει ρητά ότι οι διατάξεις της θεσπίζονται «κατά παρέκκλιση του ΚΥΚ», η εν λόγω απόφαση ουδόλως μπορούσε να τροποποιήσει τον ΚΥΚ. Συνεπώς, δεν συντρέχει παράβαση των διατάξεων που διέπουν μια τέτοια τροποποίηση, μεταξύ άλλων του άρθρου 10 του ΚΥΚ.

65 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι ο ΚΥΚ και το ΚΛΠ είναι κανονιστικές πράξεις, ενώ η εν προκειμένω προσβαλλόμενη πράξη χαρακτηρίζεται ως απόφαση. Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι δεν πρόκειται για απόφαση αμιγώς εσωτερικής ή ατομικής φύσεως, αλλά για μια ιδιόμορφη πράξη η οποία, μολονότι απευθύνεται σε έναν και μοναδικό αποδέκτη, ήτοι τον Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου, ουδόλως καθορίζει, κατά τρόπο αντικειμενικό και αφηρημένο, την κατηγορία των ατόμων που μπορούν να ενσωματωθούν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου και, a contrario, αυτή των ατόμων που αποκλείονται οριστικά από την εν λόγω δυνατότητα ενσωματώσεως. Επιπλέον, η απόφαση 1999/307, προβλέποντας ότι οι λεπτομερείς διατάξεις ενσωματώσεως που θεσπίστηκαν στην πράξη παρεκκλίνουν από τον ΚΥΚ, ο οποίος προβλέπει σύστημα προσλήψεων με αδιαμφισβήτητα κανονιστικό χαρακτήρα, καθιερώνει σύστημα διαφορετικό από του ΚΥΚ, επίσης κανονιστικής φύσεως, που η ΑΔΑ του Συμβουλίου οφείλει να θέσει σε εφαρμογή.

66 Πρέπει να προστεθεί ότι ούτε το γεγονός ότι το Συμβούλιο ανέθεσε σε ορισμένους από τους πρώην υπαλλήλους της Γραμματείας Σένγκεν που ενσωματώθηκαν στη Γενική του Γραμματεία γενικά καθήκοντα που δεν σχετίζονταν με το κεκτημένο Σένγκεν μπορεί να θέσει υπό αμφισβήτηση τη νομιμότητα της αποφάσεως 1999/307. Συγκεκριμένα, αφενός, αυτού του είδους τα ατομικά μέτρα, τα οποία ανήκουν στη εσωτερική οργάνωση της υπηρεσίας, ελήφθησαν μετά την έκδοση της αποφάσεως αυτής. Αφετέρου, η Γραμματεία Σένγκεν, μετά την ενσωμάτωσή της στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, έπαψε να αποτελεί χωριστό όργανο. Στο πλαίσιο αυτό, τίποτα δεν εμποδίζει την ανάθεση γενικών καθηκόντων σε οποιοδήποτε από τα άτομα που ενσωματώθηκαν στο προσωπικό του Συμβουλίου, εφόσον δεν τίθεται σε

κίνδυνο η υλοποίηση του σκοπού που συνίσταται στην αποτελεσματική ικανοποίηση των αναγκών που απορρέουν από την ενσωμάτωση του κεκτημένου Σένγκεν (αιτιολογική σκέψη 6 της αποφάσεως 1999/307). Κανένα στοιχείο της δικογραφίας όμως δεν αποδεικνύει την ύπαρξη ενός τέτοιου κινδύνου.

67 Για τους προεκτεθέντες λόγους, η επιχειρηματολογία της παρεμβαίνουσας στην υπόθεση Τ-164/99 (βλ. ανωτέρω σκέψη 54) πρέπει επίσης να απορριφθεί. Συγκεκριμένα, αρκεί να υπομνησθεί ότι το πρωτόκολλο έχει την ίδια νομική αξία με τη συνθήκη περί συγχωνεύσεως, οπότε το άρθρο του 7 παρείχε στο Συμβούλιο τη δυνατότητα να θεσπίσει αυτόνομο σύστημα προσλήψεως ανεξάρτητο από τον ΚΥΚ και το ΚΛΠ, καθώς επίσης και εκτός του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 24, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, της εν λόγω συνθήκης.

68 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι λόγοι ακυρώσεως που αντλούνται από παράβαση του άρθρου 7 του πρωτοκόλλου, του άρθρου 24 της συνθήκης περί συγχωνεύσεως, των άρθρων 7, 10, 27 και 29 του ΚΥΚ, από παραβίαση της αρχής της ιεραρχίας των κανόνων δικαίου και από παράβαση ουσιωδών τύπων πρέπει να απορριφθούν.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την ύπαρξη πλάνης περί το δίκαιο

Επιχειρήματα των διαδίκων

69 Με τον λόγο αυτόν, οι προσφεύγοντες καταγγέλλουν την απουσία αντικειμενικής αιτιολογίας της επιλογής της 2ας Οκτωβρίου 1997 ως ημερομηνίας που έπρεπε να ληφθεί υπόψη για να καθοριστεί ποια από τα άτομα που εργάζονται στη Γραμματεία Σένγκεν μπορούσαν να ενσωματωθούν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου. Η ημερομηνία αυτή ήταν εντελώς αυθαίρετη και άσχετη προς το κριτήριο που έπρεπε να ληφθεί υπόψη, ήτοι την εξέταση των προσόντων και της ικανότητας του οικείου

προσωπικού. Συγκεκριμένα, η ημερομηνία αυτή, η οποία είναι η ημερομηνία υπογραφής της Συνθήκης του Άμστερνταμ, δεν παράγει έννομα αποτελέσματα ούτε έναντι του Συμβουλίου ούτε έναντι των «αρχών Σένγκεν»· υποχρεώνει απλώς τα κράτη μέλη να προβούν στις αναγκαίες επικυρώσεις ενόψει της θέσεως σε ισχύ της Συνθήκης του Άμστερνταμ. Η μόνη ημερομηνία που μπορούσε να ασκεί επιρροή είναι η ημερομηνία θέσεως σε ισχύ της Συνθήκης του Άμστερνταμ, ήτοι η 1η Μαΐου 1999. Σύμφωνα με τους προσφεύγοντες, κατά την εν λόγω ημερομηνία έπρεπε να προσδιοριστούν ποια από τα άτομα που εργάζονταν στη Γραμματεία του Σένγκεν μπορούσαν να ενσωματωθούν — σύμφωνα με λεπτομερείς διατάξεις οι οποίες έπρεπε οπωσδήποτε να τηρούν την αρχή της διεξαγωγής διαγωνισμού — στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου.

70 Στην υπόθεση Τ-164/99, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι ο αυθαίρετος χαρακτήρας της ημερομηνίας της 2ας Οκτωβρίου 1997 είναι ιδιαίτερα αισθητός στην περίπτωσή του, λόγω του ότι εργαζόταν στη Γραμματεία του Σένγκεν από τον Φεβρουάριο του 1996. Εργάστηκε ως ελεύθερος συνεργάτης στα τέλη του 1997 και, στη συνέχεια, με σύμβαση αορίστου χρόνου από την 1η Απριλίου 1998. Επομένως, μπορούσε να ισχυριστεί ότι διέθετε ανώτερη πείρα από αυτή ορισμένων υπαλλήλων της Γραμματείας Σένγκεν που προσλήφθηκαν βάσει της αποφάσεως 1999/307.

71 Ο ίδιος προσφεύγων προβάλλει μια δεύτερη αιτίαση, αντλούμενη από τη μη τήρηση της συμβάσεως προσλήψεώς του. Αναφερόμενος στο άρθρο 6 της συμβάσεως αυτής (βλ. ανωτέρω σκέψη 10), ισχυρίζεται ότι μπορούσε νομίμως να ελπίζει ότι θα ενσωματωθεί στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, αν είχαν επιλεγεί κριτήρια διαφορετικά από τα τεχνητά και παράνομα κριτήρια που ελήφθησαν υπόψη στην απόφαση 1999/307 και αν είχε διοργανωθεί διαγωνισμός. Ο εργοδότης του προσφεύγοντος, ήτοι οι «αρχές Σένγκεν», δεν θα καταργούσε ούτε θα τροποποιούσε την εν λόγω συμβατική ρήτρα. Δεν μπορεί επομένως να αλλάξει το περιεχόμενό της η απόφαση 1999/307, η οποία εκδόθηκε από αρχή τρίτη σε σχέση με την εν λόγω σύμβαση.

72 Με το υπόμνημά του απαντήσεως, ο προσφεύγων διευκρινίζει τη δεύτερη αυτή αιτίαση, ισχυριζόμενος ότι το άρθρο 6 της συμβάσεως προσλήψεώς του πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι δεν μπορούσε να αποκλειστεί καμία δυνατότητα μεταγενέστερης προσλήψεως από το Συμβούλιο. Το Συμβούλιο, όμως, μη

διοργανώνοντας διαγωνισμό και επιλέγοντας τη 2α Οκτωβρίου 1997 ως ημερομηνία αναφοράς, εμπόδισε τη συμμετοχή του προσφεύγοντος στην εν λόγω διαδικασία ενσωματώσεως.

73 Σύμφωνα με το Συμβούλιο, η προϋπόθεση εργασίας στη Γραμματεία Σένγκεν στις 2 Οκτωβρίου 1997 αποτελεί αντικειμενικό κριτήριο που εξασφαλίζει ότι τα άτομα που μπορούν να ενσωματωθούν διαθέτουν ορισμένη πείρα. Το Συμβούλιο, καθόσον ο προσφεύγων στην υπόθεση Τ-164/99 του προσάπτει ότι δεν τήρησε τη σύμβαση προσλήψεώς του, τονίζει ότι ήταν τρίτος σε σχέση με την εν λόγω σύμβαση. Επομένως, δεν υφίστατο πράξη του Συμβουλίου που μπορούσε να στηρίξει οποιαδήποτε ελπίδα του εν λόγω προσφεύγοντος για μελλοντική του πρόσληψη. Συναφώς, η προβαλλόμενη από τον προσφεύγοντα ρήτρα δεν είναι ικανή να δικαιολογήσει μια τέτοια ελπίδα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

74 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η ημερομηνία της 2ας Οκτωβρίου 1997 είναι η ημερομηνία υπογραφής της Συνθήκης του Άμστερνταμ που περιέχει το πρωτόκολλο. Επομένως, την ημέρα αυτή κατέστη προφανές ότι, υπό την επιφύλαξη της μετέπειτα επικυρώσεως της εν λόγω Συνθήκης, το προσωπικό της Γραμματείας Σένγκεν θα ενσωματωνόταν στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, βάσει συγκεκριμένων λεπτομερών διατάξεων που θα θέσπιζε το τελευταίο.

75 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Συμβούλιο το ότι καθόρισε, στο πλαίσιο του αυτόνομου συστήματος προσλήψεως που θέσπισε με την απόφαση 1999/307, την κατηγορία των ατόμων που μπορούσαν να μετάσχουν στην ενσωμάτωση αυτή, ορίζοντας τη 2α Οκτωβρίου 1997 ως έναρξη της περιόδου κατά την οποία τα άτομα αυτά έπρεπε να εργάζονται στη Γραμματεία Σένγκεν. Συγκεκριμένα, εφόσον το Συμβούλιο είχε το δικαίωμα να καθορίσει τις λεπτομερείς διατάξεις της εν λόγω ενσωματώσεως ανεξάρτητα από τον ΚΥΚ και το ΚΛΠ, λαμβάνοντας υπόψη την κατάσταση των ατόμων που εργάζονταν στη Γραμματεία Σένγκεν, μπορούσε βασίμως να προβλέψει μια τεχνητή αύξηση του αριθμού των ατόμων αυτών, αφότου κατέστη γνωστή η αρχή της ενσωματώσεως στις 2 Οκτωβρίου 1997. Επομένως, η

επιλογή της ημερομηνίας της 2ας Οκτωβρίου 1997 δεν μπορεί να θεωρηθεί αυθαίρετη.

76 Όσον αφορά την κατάσταση του προσφεύγοντος στην υπόθεση Τ-164/99, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στις 2 Οκτωβρίου 1997, ο εν λόγω προσφεύγων εργαζόταν ως ανεξάρτητος μεταφραστής. Επομένως, δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις του άρθρου 3, στοιχείο ε', περιπτώσεις i και ii, της αποφάσεως 1999/307. Δεν μπορεί όμως να προσαφθεί στο Συμβούλιο το ότι απαίτησε, με τη διάταξη αυτή, την ύπαρξη σταθερής σχέσεως μεταξύ των εργαζομένων που μπορούσαν να ενσωματωθούν και της Γραμματείας Σένγκεν κατά την περίοδο από 2 Οκτωβρίου 1997 μέχρι 1η Μαΐου 1999. Αντιθέτως, το Συμβούλιο είχε δικαίωμα να υποθέσει, γενικεύοντας, ότι μόνον τα άτομα αυτά, μεταξύ άλλων οι υπάλληλοι που συνδέονταν με σύμβαση εργασίας με την Οικονομική Ένωση Μπενελούξ, διέθεταν την αναγκαία συνεχή πείρα για να διατηρηθεί η «μνήμη» της Γραμματείας Σένγκεν καθώς και να μη λάβει υπόψη του την κατάσταση των ελεύθερων συνεργατών. Περαιτέρω, ο προσφεύγων, προσκομίζοντας βεβαίωση εργασίας κατά την οποία εργάστηκε ως «ελεύθερος συνεργάτης επανειλημμένως [...] από 10 Ιουνίου 1996 μέχρι 30 Μαρτίου 1998», δεν απέδειξε ότι, από τις 2 Οκτωβρίου 1997, διατηρούσε με τη Γραμματεία Σένγκεν σταθερή σχέση που έπρεπε κατ' ανάγκη να εξομοιωθεί με τις σχέσεις εργασίας που αναφέρει το άρθρο 3, στοιχείο ε', περιπτώσεις i και ii, της προσβαλλομένης αποφάσεως.

77 Στο μέτρο που ο προσφεύγων αυτός επικαλείται επίσης τη σύμβαση εργασίας που τον συνέδεε με την Οικονομική Ένωση Μπενελούξ, αρκεί να επισημανθεί ότι η σύμβαση αυτή περιορίζεται στο ότι δεν αποκλείει το ενδεχόμενο ενσωματώσεώς του στη Γενική Γραμματεία του Συμβουλίου, χωρίς ωστόσο να επιβάλλει οποιαδήποτε υποχρέωση στο Συμβούλιο. Μια τέτοια σύμβαση δεν μπορεί να στηρίξει τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του προσφεύγοντος για την ενσωμάτωσή του στην πράξη. Περαιτέρω, με το υπόμνημά του απαντήσεως, ο προσφεύγων περιόρισε την αιτίαση που αντλούνταν από μη τήρηση της συμβάσεως προσλήψεώς του στην άποψη ότι η ευκαιρία του να προσληφθεί από το Συμβούλιο αποκλειόταν από την επιλογή της 2ας Οκτωβρίου 1997 ως ημερομηνίας αναφοράς και από τη μη διοργάνωση διαγωνισμού εκ μέρους του Συμβουλίου. Κρίθηκε, όμως, ανωτέρω ότι το Συμβούλιο, επιλέγοντας την ημερομηνία αυτή και μη διοργανώνοντας διαγωνισμό ενόψει της επίδικης ενσωματώσεως, δεν διέπραξε παρανομία ικανή να θέσει υπό αμφισβήτηση την εγκυρότητα της αποφάσεως 1999/307.

78 Συνεπώς, ούτε αυτός ο λόγος ακυρώσεως μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί του λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την απουσία νομικής βάσεως της αποφάσεως 1999/307

79 Στην υπόθεση Τ-164/99, η παρεμβαίνουσα υπενθυμίζει, με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, ότι η Συνθήκη του Άμστερνταμ και το πρωτόκολλο, το άρθρο 7 του οποίου προβλέπει την έκδοση λεπτομερών διατάξεων για την ενσωμάτωση της Γραμματείας Σένγκεν, τέθηκαν σε ισχύ την 1η Μαΐου 1999. Η απόφαση 1999/307 εκδόθηκε στο πλαίσιο της έγγραφης διαδικασίας. Όλα τα κράτη μέλη απέστειλαν εγγράφως την απόφασή τους στον Γενικό Γραμματέα του Συμβουλίου πριν από τα μεσάνυχτα της 30ής Απριλίου 1999. Έτσι, η απόφαση 1999/307 εκδόθηκε στις 30 Απριλίου 1999 και όχι την επομένη 1η Μαΐου. Συνεπώς, η απόφαση αυτή εκδόθηκε βάσει διατάξεων που δεν είχαν ακόμα τεθεί σε ισχύ. Επικουρικώς, η παρεμβαίνουσα επισημαίνει ότι η νομική βάση μιας αποφάσεως πρέπει να υφίσταται τη στιγμή της ενάρξεως της έγγραφης διαδικασίας, πράγμα το οποίο δεν συνέβη εν προκειμένω.

80 Συναφώς, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι δεν αμφισβητείται ότι ο Γενικός Γραμματέας του Συμβουλίου κάλεσε τα μέλη του να γνωστοποιήσουν τη συμφωνία, αντίθεση ή αποχή τους επί της προτάσεως εκδόσεως αποφάσεως στο πλαίσιο της έγγραφης διαδικασίας, δυνάμει του άρθρου 8, του προαναφερθέντος εσωτερικού κανονισμού, διευκρινίζοντας ότι οι απαντήσεις έπρεπε να κατατεθούν πριν από την 1η Μαΐου 1999, στις 12:00. Στο πλαίσιο αυτό πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, ένα κείμενο του κοινοτικού παράγωγου δικαίου πρέπει να ερμηνεύεται, στο μέτρο του δυνατού, κατά τρόπο σύμφωνο προς τις διατάξεις της Συνθήκης και τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Ιανουαρίου 1994, C-98/91, Herbrink, Συλλογή 1994, σ. I-223, σκέψη 9, και η παρατιθέμενη νομολογία). Η μεταφορά της νομολογίας αυτής στα συστατικά έγγραφα της διαδικασίας καταρτίσεως μιας πράξεως του παράγωγου κοινοτικού δικαίου δικαιολογείται, όταν πρόκειται να διαπιστωθεί αν, κατά τη διαδικασία αυτή, τηρήθηκε το πρωτογενές δίκαιο βάσει του οποίου εκδόθηκε η πράξη.

81 Εν προκειμένω, όσον αφορά τον καθορισμό της ακριβούς ημερομηνίας εκδόσεως της αποφάσεως 1999/307, ουδαμόθεν προκύπτει ότι το Συμβούλιο θέλησε να εκδώσει την πράξη αυτή ενώ δεν υφίστατο ακόμα η νομική της βάση. Η έγγραφη διαδικασία που επελέγη εν προκειμένω περιέχει, αντιθέτως, ένα σαφές και συγκεκριμένο στοιχείο, ήτοι τον καθορισμό της 1ης Μαΐου 1999 στις 12:00 ως προθεσμίας καταθέσεως των

απαντήσεων, γεγονός από το οποίο προκύπτει, σύμφωνα με την προαναφερθείσα νομολογία, ότι η έκδοση της αποφάσεως αυτής συνδεόταν με ημερομηνία μεταγενέστερη της θέσεως σε ισχύ του πρωτοκόλλου. Επομένως, ως ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως 1999/307 πρέπει να θεωρηθεί η ημερομηνία περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας, ήτοι η 1η Μαΐου 1999, στις 12:00.

82 Τέλος, καμία διάταξη του πρωτογενούς κοινοτικού δικαίου δεν απαγόρευε στο Συμβούλιο να κινήσει την έγγραφη διαδικασία για την έκδοση της αποφάσεως 1999/307 πριν από τη θέση σε ισχύ του πρωτοκόλλου. Αντιθέτως, επειδή το πρωτόκολλο προϋπέθετε τη λήψη μέτρων εκτελέσεως, η αρχή της χρηστής διοικήσεως απαιτούσε οι προκαταρκτικές εργασίες για τη λήψη των εν λόγω μέτρων, περιλαμβανομένης της διαδικασίας εκδόσεως αυτής καθεαυτής, να αρχίσουν ήδη πριν από τη θέση σε ισχύ του πρωτοκόλλου, προκειμένου να μπορούν αυτά να εφαρμοστούν το συντομότερο δυνατό μετά τη θέση του σε ισχύ.

83 Συνεπώς, σε κάθε περίπτωση, ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί των λόγων ακυρώσεως που αντλούνται από παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων καθώς και των αρχών της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της αρωγής, της χρηστής διαχειρίσεως και διοικήσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

84 Σύμφωνα με τους προσφεύγοντες, η μη διοργάνωση διαγωνισμού δεν παρέσχε τη δυνατότητα πραγματικής εκτιμήσεως του αν τα άτομα που ενσωματώθηκαν κατ'

εφαρμογήν της αποφάσεως 1999/307, και μεταξύ άλλων οι προαναφερθέντες πέντε πρώην υπάλληλοι της Γραμματείας Σένγκεν, είχαν τα προσόντα και την ικανότητα που απαιτούνταν για να καταλάβουν τις θέσεις στο Συμβούλιο. Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζουν ότι οι εν λόγω πρώην υπάλληλοι δεν ασκούν καθήκοντα σχετικά με το κεκτημένο Σένγκεν, για τα οποία απαιτείται ειδική πείρα. Επομένως, έτυχαν ευνοϊκότερης και διακριτικής μεταχειρίσεως σε σχέση με αυτή που επιφυλάχθηκε στους προσφεύγοντες, κατά παράβαση των κανόνων του ΚΥΚ, δεδομένου ότι κανένας διαγωνισμός δεν διοργανώθηκε ενόψει της επίδικης ενσωματώσεως και οι προσφεύγοντες δεν μπόρεσαν να μετάσχουν στη διαδικασία της επίδικης ενσωματώσεως ή σε μια νομότυπη διαδικασία υποβολής αιτήσεως για την πλήρωση των εν λόγω θέσεων.

85 Στις υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00, υποστηρίζεται ότι οι διορισμοί των προαναφερθέντων πέντε πρώην υπαλλήλων και οι αποφάσεις περί μη διορισμού των προσφευγόντων στις εν λόγω θέσεις πρέπει να θεωρηθούν παράνομες για περαιτέρω λόγους που αφορούν το δίκαιο που διέπει τους κοινοτικούς υπαλλήλους και μόνο.

86 Αφενός, συγκεκριμένα, οι προσφεύγοντες είχαν δικαιολογημένα την πεποίθηση ότι το Συμβούλιο θα τηρούσε τους κανόνες του ΚΥΚ. Ειδικότερα, έτρεφαν νομίμως την ελπίδα ότι θα συνέχιζαν τη σταδιοδρομία τους στους κόλπους του Συμβουλίου και ότι θα διορίζονταν βάσει του σχετικού πίνακα επιτυχόντων, χωρίς να θιγούν παρανόμως τα δικαιώματά τους. Επομένως, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας να προσλάβει τους προαναφερθέντες πέντε πρώην υπαλλήλους, παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Αφετέρου, το Συμβούλιο έχει καθήκον αρωγής έναντι του συνόλου του προσωπικού του. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να λαμβάνει υπόψη του το συμφέρον της υπηρεσίας και δεν μπορεί να αγνοεί το ατομικό συμφέρον ούτε των υπαλλήλων του ούτε των επιτυχόντων διαγωνισμού που υποβάλλουν αίτηση για την πλήρωση θέσεως στα κοινοτικά θεσμικά όργανα. Το Συμβούλιο όμως, αποφασίζοντας να διορίσει τους προαναφερθέντες πέντε πρώην υπαλλήλους, ουδόλως έλαβε υπόψη του την προσωπική κατάσταση των προσφευγόντων.

87 Τέλος, το Συμβούλιο παραβίασε επίσης την αρχή της χρηστής διαχειρίσεως και διοικήσεως, διότι η αρχή αυτή απαιτεί, για τις αποφάσεις διορισμού, διαφάνεια και

ενημέρωση, και μάλιστα προηγούμενη διαβούλευση με τους υπεύθυνους της ομάδας εργασίας στην οποία καλείται να εργαστεί ο διοριζόμενος υπάλληλος. Αυτό, όμως, δεν συνέβη εν προκειμένω. Γενικότερα, σύμφωνα με τους προσφεύγοντες, η χρηστή διαχείριση των υπηρεσιών επιβάλλει τον διορισμό του υπαλλήλου που διαθέτει τα υψηλότερα προσόντα υπό την έννοια του άρθρου 27 του ΚΥΚ. Στην αντίθετη περίπτωση, το επίπεδο του προσωπικού των υπηρεσιών δεν θα ήταν το υψηλότερο δυνατό.

88 Σύμφωνα με το Συμβούλιο, εν προκειμένω δεν συντρέχει παραβίαση ουδεμίας από τις προβαλλόμενες αρχές.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

89 Επειδή κανένας από τους λόγους που προβλήθηκαν κατά της νομιμότητας της αποφάσεως 1999/307 δεν έγινε δεκτός, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν να ισχυριστούν βασίμως ότι η, κατά παρέκκλιση από τον ΚΥΚ, ενσωμάτωση ατόμων που εμπίπτουν στην απόφαση αυτή έγινε κατά παράβαση των αρχών και των κανόνων του ΚΥΚ που προβλήθηκαν ανωτέρω. Επομένως, τίποτα δεν εμποδίζει το Συμβούλιο να αντιμετωπίσει ισότιμα τα άτομα που ενσωματώθηκαν ούτως κατ' εξαίρεση και τους υπαλλήλους του που προσλήφθηκαν, ή που θα προσληφθούν, βάσει του ΚΥΚ.

90 Συνεπώς, το Συμβούλιο δεν όφειλε να λάβει υπόψη του την ατομική κατάσταση των προσφευγόντων στις υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00, προτού ενσωματώσει τους προαναφερθέντες πέντε πρώην υπαλλήλους της Γραμματείας Σένγκεν. Εξάλλου, οι προσφεύγοντες δεν μπορούσαν δικαιολογημένα να πιστεύουν ότι το Συμβούλιο δεν θα προέβαινε στην επίδικη ενσωμάτωση, προκειμένου να ευνοήσει την εξέλιξη της δικής τους σταδιοδρομίας.

91 Όσον αφορά το γεγονός που καταγγέλλουν οι προσφεύγοντες, ότι ορισμένοι από τους εν λόγω πρώην υπαλλήλους δεν ασκούν ειδικά καθήκοντα σχετικά με το κεκτημένο Σένγκεν, αλλά γενικά καθήκοντα, κρίθηκε ήδη (βλ. ανωτέρω σκέψη 66) ότι το Συμβούλιο μπορούσε, μετά την ενσωμάτωση των εν λόγω υπαλλήλων, να αναθέσει σε οποιονδήποτε από αυτούς καθήκοντα γενικής φύσεως.

92 Όσον αφορά, τέλος, την παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, αρκεί να υπομνησθεί ότι η αρχή αυτή δεν επιτρέπει όμοιες καταστάσεις να αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο, διαφορετικές δε καταστάσεις να αντιμετωπίζονται κατά όμοιο τρόπο, εκτός αν μια τέτοιου είδους αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1996, Τ-162/94, NMB France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-427, σκέψη 116, και η παρατιθέμενη νομολογία). Εν προκειμένω, εφόσον οι πρώην υπάλληλοι της Γραμματείας Σένγκεν ενσωματώθηκαν βάσει αυτόνομου συστήματος προσλήψεως, οι προσφεύγοντες δεν μπορούν βασίμως να ζητήσουν την εφαρμογή στους υπαλλήλους αυτούς των σχετικών με την πρόσληψη και τα προσόντα των υπαλλήλων κανόνων του ΚΥΚ.

93 Συνεπώς, οι λόγοι ακυρώσεως που αντλούνται από παραβίαση των αρχών της απαγορεύσεως των διακρίσεων, της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, της αρωγής και της χρηστής διαχειρίσεως και διοικήσεως πρέπει επίσης να απορριφθούν.

94 Επειδή κανένας από τους λόγους που προβλήθηκαν προς στήριξη των αιτημάτων περί ακυρώσεως δεν έγινε δεκτός, τα αιτήματα αυτά πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους.

95 Το ίδιο ισχύει, εν πάση περιπτώσει, για τα αιτήματα περί αποζημιώσεως που διατυπώθηκαν στις υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00, τα οποία, εφόσον δεν στηρίχθηκαν σε κανέναν ειδικό λόγο ή επιχείρημα, απλώς προστέθηκαν στο αίτημα περί ακυρώσεως.

96 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι οι προσφυγές πρέπει να απορριφθούν στο σύνολό τους, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστεί το παραδεκτό τους.

Επί των δικαστικών εξόδων

97 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα.

98 Εντούτοις, κατά το άρθρο 88 του ίδιου Κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους. Ο κανόνας αυτός έχει επίσης εφαρμογή στις προσφυγές που ασκούν άτομα που ζητούν να προσληφθούν ως υπάλληλοι των Κοινοτήτων (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, διάταξη του Πρωτοδικείου της 16ης Μαΐου 1994, Τ-37/93, Σταγάκης κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. Ι-Α-137 και ΙΙ-451, σκέψη 24).

99 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφασίσει ότι ο παρεμβαίνων, ακόμα και όταν είναι άλλος από τα κράτη μέλη, τα συμβαλλόμενα στη συμφωνία περί του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου κράτη, τα όργανα και την εποπτεύουσα αρχή της Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελευθέρων Συναλλαγών, φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

100 Υπό τις συνθήκες αυτές, στην υπόθεση Τ-164/99, που εμπίπτει στο άρθρο 230 ΕΚ, ο προσφεύγων φέρει το σύνολο των δικαστικών εξόδων με εξαίρεση τα έξοδα της παρεμβαίνουσας, τα οποία φέρει η ίδια. Στις υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00, που εμπίπτουν στο άρθρο 236 ΕΚ, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει τις προσφυγές.

2) Στην υπόθεση Τ-164/99, ο προσφεύγων φέρει τα δικαστικά του έξοδα καθώς και τα έξοδα του Συμβουλίου. Η παρεμβαίνουσα φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

3) Στις υποθέσεις Τ-37/00 και Τ-38/00, κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Meij Potocki Pirrung

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 27 Ιουνίου 2001.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. W. H. Meij